

תת"ע 233/04/18 - עפ"י כתאנה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 233-04-18 מדינת ישראל נ' כתאנה
תיק חיצוני: 10152057591

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת רונה פרסון
מבקש	עפ"י כתאנה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 17.4.18 (להלן: "פסק הדין").
2. במסגרת פסק הדין הורשע המבקש בעבירה של אי ציות לתמרור 422, עבירה מיום 22.9.17, ונגזר עליו קנס בסך 1,500 ₪.
3. המבקש טען כי הגיש בקשה להישפט וקיבל מכתב כי פנייתו התקבלה אך מעולם לא קיבל זימון לדיון. טען כי לא ידע אודות מועד הדיון וכי המסירה לא בוצעה כדיון. טען כי שבוע לפני הגשת הבקשה קיבל לתדהמתו את גזר הדין באמצעות קרוב משפחה. טען כי לא ביצע העבירה המיוחסת לו וכי הוא עומד על חפותו ועל ניהול משפטו עד תום. טען כי אין לו עבר תעבורתי וכי עבודתו מבוססת על נהיגה ומקור פרנסתו זה רישיון הנהיגה. טען כי הותרת פסק הדין על כנו תגרום לו עיוות דין וביקש לקבל יומו בבית המשפט, להביא ראיותיו ולהוכיח טענותיו.
4. המשיבה התנגדה לבקשה. טענה כי אישור המסירה נושא את הרישום "לא נדרש" ומשלא דרש המבקש את דבר הדואר הרי שאין לו להלין אלא על עצמו. טענה כי מדובר בהמצאה כדיון על פי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי.
5. לאחר ששקלתי טענות הצדדים החלטתי לדחות הבקשה.
6. על פי סעיף 130(ח) לחסד"פ בית המשפט רשאי, על פי בקשת הנאשם, לבטל את פסק הדין בהתקיים אחד משני תנאים: סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון או גרימת עיוות דין כתוצאה מהותרת

פסק הדין על כנו (ראו בנדון: רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מ"י**, פ"ד נז(6) 793; רע"פ 7709/13 **סאסי נ' מ"י**, ניתן בתאריך 28.11.13).

7. משלוח הזמנה באמצעות דואר רשום מקים "חזקת מסירה" כאשר על הנמען מוטל הנטל להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו (ראו לעניין זה רע"פ 8626/14 **סמארה נ' מ"י**, 10.2.15 וכן רע"פ 106/15 **קריב נ' מ"י**, 20.1.15).

מאישור המסירה עולה כי הזימון לדיון נשלח לכתובתו של המבקש וחזר בציון "לא נדרש". על פי תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, מדובר בהמצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, ומכאן שקמה חזקת המסירה. המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו, ומכאן שלא הפריך את חזקת המסירה.

8. מעבר לכך, המבקש לא הציג טענות הגנה ואף לא פירט כיצד הותרת פסק הדין על כנו תגרום לו עיוות דין אלא הסתפק בכפירה כללית בביצוע העבירה המיוחסת לו.

כפי שנפסק לאחרונה בעפ"ת 71874-01-18 **כאל נ' מדינת ישראל** (19.2.18), אין די בטענת כפירה כללית וכוללנית כדי להראות כי נגרם למבקש עיוות דין. על המבקש היה לפרט טענותיו העובדתיות ולבסס טענותיו בראיות, ככל שישנן.

במכלול הנסיבות שהובאו בפניי אף איני סבורה כי העונש שנגזר על המבקש חורג ממתחם העונש הראוי כאן.

9. לאור כל האמור לעיל הבקשה נדחית.

10. בשים לב לדחיית הבקשה, ההחלטה על עיכוב ביצוע פסק הדין מבוטלת.

הנאשם ישלם הקנס האמור בגזר הדין עד ליום 1.8.18.

11. המזכירות תעביר עותק החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, ז' תמוז תשע"ח, 20 יוני 2018, בהעדר הצדדים.